

GŁOS POMORSKI

Prenumerata miejscowa: Przy odbiorze w ekspedycji 2,25 Zł, w agenturach miejscowych miesięcznie 2,30 Zł, przez pocztę przy zamówieniu przez ekspedycję naszą 2,51 Zł., wprost na pocztę lub u listowego kwartalnie 7,83 Zł, miesięcznie 2,61 Zł, dla W. M. Gdańska 2,50 Guld. Gd. — pod opaską w Polsce 3,95 Zł, do Gdańska 4,45 Guld. Gd., do Francji 15 fr. (z wysyłką co drugi dzień 13 fr.) do Anglii 5 shil., do Stan. Zjedn. 80 cent. W razie nieprzewidzianych wypadków, jak strajki, przeszkody techniczne itd. prenumeratory nie mają prawa żądania niedostarczonych numerów lub zwrotu prenumeraty.

Rachunek bieżący: Bank Powiatowy Grudziądz, Bank Związku Spółek Zarobkowych, Danziger Privat-Aktienbank, Gdańsk i Grudziądz, Bank Polski Grudziądz. Konto czeków: Gdańsk nr. 2980 Konto pocztowe: Kasa Oszczędności, Oddział w Poznaniu nr. 201193. Miejsce płatności i wykonania Grudziądz.

Ogłoszenia z Polski. Wiersz wysokości milimetra w dziale ogłoszeń niowym na stronie 8-lamowej 12 groszy w dziale reklamowym na stronie 1-3 lam. przed tekstem 90 gr, wśród tekstu 50 gr, za tekstem 40 groszy dla Wolnego Miasta Gdańska wiersz m/m 8-lam w dziale ogłoszeniowym 0,12 Guld. Gd., wiersz m/m 3-lam. przed tekstem 0,90 Guld. Gd., wśród tekstu 0,50 Guld. Gd., za tekstem 0,40 Guld. Gd., dla Niemiec dochodzi 50% nadwyżki, dla reszty zagranicy 100% nadwyżki. Za tłumaczenia 20 procent nadwyżki. — Rachunki są natychmiast płatne. — Administracja nie przyjmuje odpowiedzialności za terminowe umieszczenia ogłoszeń.

✧ ✧ Rękopisów nadesłanych nie zwraca się. ✧ ✧

Dyrektor przyjmuje od godz. 10-tej do 11-tej przed południem.
Redaktor Naczelny przyjmuje od godz. 11-tej do 12-tej w południe.

Redakcja i Administracja
Groblowa 27/29.

Grudziądz, środa, dnia 11-go listopada 1925.

Telefon nr. 50, 51 i 66.

To czego nam trzeba.

AKTUALNE WEZWANIE DO PRACY.

Waluta. — Oszczędność. — Sejm. — Chrześc. Demokracja. — Zakazy pracy. — Do czynu.

Grudziądz, 10 listopada.

Onegdaj odbyło się w Poznaniu zebranie Rady Wojewódzkiej Stronnictwa Chrześcijańskiej Demokracji, którego rezolucje podajemy na innym miejscu dzisiejszego numeru. Tu pragniemy jeno zatrzymać się na pewnych momentach przemówienia ks. senatora Adamskiego, który na tem zebraniu zobrazował całokształt naszego przesilenia gospodarczego, wyjaśniając, jak się na nie złożyły przyczyny oraz czego zaniechać, a co czynić należy, abyśmy zdołali przetrwać kryzys i dojść do naprawy sytuacji. Z wywodów ks. sen. Adamskiego opuszczamy lwią część, aby nie powracać do tych zagadnień i spraw, któreśmy już na tem miejscu wyczerpująco omówili przed tygodniem (patrz „Głos Pomorski“ Nr. 255 dnia 3 listopada) w wywiadzie, jaki ks. sen. Adamski udzielił przedstawicielowi naszego pisma. Pozostała część jego mowy zawiera jednak dość cennych uwag, nad którymi głębiej zastanowić się i z nich naukę dla życia, zachętę do jego kształtowania zaczerpnąć trzeba.

Poruszając sprawę waluty, podkreślił szanowny mówca zasadniczą różnicę pomiędzy dwiema drogami do uzdrowienia pieniądza polskiego, jakie sobie obrali byli i obecny ministrowie Skarbu p. Michałski i Grabski. Pierwszy dążył do powolnego uzdrowienia waluty, chcąc łączyć i oprzeć ją na uzdrowieniu gospodarczym, na rozwoju własnych warsztatów narodowej pracy. Drugi zrobił inaczej (coprawda żądało tego wówczas społeczeństwo), przyspieszył rzecz, ale w rezultacie otrzymaliśmy pieniądź za drogi, z odrodzeniem ogólnej gospodarki nie złączony. — Pomiedzy sanacją waluty a gospodarczą powstał długi przedział, powstała luka, próżnia, mogąca się stać przepaścią nie tylko dla drugiej, lecz i pierwszej sanacji. Oczywiście, instynkt samozachowawczy, wspólny wysiłek Sejmu, Rządu i społeczeństwa niebezpieczeństwo zażegnać, do naprawy doprowadzić nas musi.

Dalej po omówieniu potrzeby solidnej redakcji budżetu, stwierdził ks. senator rozbrat pomiędzy „wesołą teorią a smutną praktyką“ oszczędności. Zawsze i wszędzie o niej mowa ale niestety były to martwe wyrazy, bo za słowami nie szedł czyn. Ani Sejm, ani Rząd ani społeczeństwo nie wykazały umiejętności w stosowaniu w praktyce zasady „pamiętaj rozchodź się z dochodem w zgodzie“. Do tego przecież dojść musimy i Chrz. Dem. nieominie na stanowiska oszczędności stanie chociażby się to niektórym czynnikom podobać nie miało.

Zawinił ciężko Rząd ale i na Sejmie cięży wielka za dotychczasową gospodarę odpowiedzialność i obowiązek naprawy zła. Do tego na terenie sejmowym. Chrześc. Dem. bezwzględnie dążyć będzie i wysunęła w tym kierunku znany już swój program sanacji.

Chodzi w nim głównie o to, aby program gospodarczy ujednostajnić, ująć w pewne karby i aby ewentl. zmiana rządu nie była przeinaczaniem wszystkiego bez istotnej potrzeby, bo to mogłoby stać się paczeniem. Jak praca tak i kapitał musi znaleźć ochronę i mieć zapewniony zysk, podobnie jak w innych krajach. Dalej należy położyć kres demoralizującej i destrukcyjnej demagogii, które sypcha nas na bezdroża i przywrócić, ugruntować poczucie odpowiedzialności i obowiązkowości. Przeważającym zaś trzeba dojść do wzmocnienia pracy, której wyższa jakość i ilość jest źródłem dobrobytu i mocy narodu.

Chrześc. Dem. nie zamierza żądać co najmniej 8 godz. dnia pracy, szanować chęć tę słuszną zdobyć warstwę robotniczą ale z drugiej strony niedopuszczalne jest nakładanie kajdan na wolność pracy, zakazy jej dla tych, których bezrobocie gnębi, głód w rozpaczę pogrąża.

Przemówienia swe, które tu odzwierciedlamy w luźnych urzywkach zakończył ks. senator apelem, aby Ch. Dem. przystąpiła do żywej pracy organizacyjnej, przygotowując społeczeństwo do poparcia planu sanacyjnego. Podkreślając to wezwanie wybitnego znawcy stosunków i twórczego działacza na polu pracy narodowej i gospodarczej, przypuszczamy, że głos jego nie przebrzmiał, przygotowując nas do pracy, ale poruszy je do pracy, bo dość już długo rozbrzmiewa próżny „żał“ i czas najwyższy uderzyć w twórczych „czynów stał“.

S. M.

Rezolucje antypolskie hakatystów niemieckich.

Co uchwalił kongres partii niemiecko-narodowej.

Berlin, 9. 11. (Pat.) Kongres partii niemiecko-narodowej dla spraw wschodnich, obradujący w Pile, uchwalił następujące rezolucje:

Kongres wzywa rząd do odrzucenia wszelkiego pośredniego lub pośredniego uznania obecnej granicy wschodniej Niemiec oraz odrzucenia wszelkich traktatów, któreby faktycznie dawały możność Francji gwarantowania traktatów rozjemczych z sąsiadami wschodnimi.

Następnie kongres wzywa rząd do niepodpisywania traktatu handlowego z Polską tak długo, dopóki nie uzyska od rządu polskiego zapewnienia, że nietylko interesy gospodarcze Niemiec, ale i także interesy mniej-

szości niemieckiej w Polsce, właścicieli zlikwidowanych niemieckich majątków i wreszcie optantów będą należycie zabezpieczone.

W dalszym ciągu rezolucja zaleca rządowi uzyskanie większych ułatwień tranzytowych w korytarzu gdańskim oraz zamknięcia granicy niemieckiej dla robotników polskich, tak długo, dopóki Polska będzie zamknięta dla wychodźstwa niemieckiego.

Wreszcie kongres apeluje do rządu niemieckiego, aby położył kres utrudnieniom, jakie rząd polski stawia obywatelom niemieckim, posiadającym jeszcze interesy materialne w Polsce przez odmowę przez tę ostatnią prawa wjazdu do Polski.

Święto rocznicy zawieszenia broni w Anglii i Francji

Uczczenie pamięci Nieznanego Żołnierza.

Londyn, 9. 11. (Pat.) W tym roku, jak i lat zeszłych w przededniu rocznicy zawieszenia broni grób nieznanego żołnierza w Londynie odwiedzany jest przez liczne rzesze. Program obchodu święta zawieszenia broni będzie w tym roku taki sam, co lat ubiegłych, a mianowicie dzień 11 listopada poświęcony będzie nabożeństwu za dusze poległych żołnierzy i rozmyślaniom. O godz. 12 zarządzona będzie w całej Anglii 2-minutowa chwila milczenia.

Uroczyste nabożeństwa odprawione będą u grobu nieznanego żołnierza, w opactwie westminsterskim i katedrze św. Pawła, na której stopniach zewnętrznych chór katedry wykona pień religijny na krótko przed za-

ządzeniem 2-minutowej przerwy w ruchu. Wreszcie w godzinach wieczornych odprawione będzie nabożeństwo żałobne w Alberthall.

Paryż, 9. 11. (Pat.) Z racji przypadającej na środę, dn. 11 listopada rocznicy zawieszenia broni minister oświaty wydał do rektorów uniwersytetów oraz prowincjonalnych władz szkolnych okólnik, w którym wyraża życzenie, aby w dniu tym we wszystkich zakładach naukowych nauczyciele odpowiednimi wykładami należycie podkreślili wielkie usiłowania, żywione przez Francję w celu uniknięcia na przyszłość możliwości powrotu podobnej katastrofy, jak wojna światowa w r. 1914.

Odpowiedź niemiecka jest już gotowa.

Berlin, 9. 11. (Pat.) „Voss. Ztg.“ dowiaduje się, że odpowiedź niemiecka na ostatnią notę konferencji ambasadorów w sprawie rozbrojenia jest już gotowa i jutro

zostanie wysłana. Odpowiedź ta traktuje specjalnie sprawy pełnomocnictw gen. von Seeckta i uzbrojenia fortyfikacji artylerji ciężką.

Podpalenie szkół misyjnych i kościoła w Syrii.

Londyn, 9. 11. (Pat.) Reuter donosi z Nowego Jorku, że nadeszły tam wiadomości o spaleniu amerykańskich szkół misyjnych i kościoła w okolicy, położonej na południe od Damaszku, gdzie Druzowie przepędzili ar-

meńsko-syryjskich chrześcijan. Amerykańska misja dla Bliskiego Wschodu donosi, że władze angielskie w Palestynie zamknęły granicę dla uchodźców z Syrii tak, że obecnie wielu uchodźców zgromadziło się na granicy.

Zarządzenie hiszpańskie przeciwko Niemcom.

Berlin, 9. 11. (Pat.) Według ostatnich doniesień z Madrytu, weszły w życie o północy z niedzieli na ponie-

działek rozporządzenia ekonomiczne rządu hiszpańskiego, zwrócone przeciwko Niemcom.

Prezydent Loebe powrócił do Berlina.

W najbliższych dniach zostanie zwołany konwent seojorów.

Berlin, 9. 11. (Pat.) Wczoraj powrócił do Berlina z Ameryki prezydent Reichstagu Loebe, który dziś rano złożył wizytę kanclerzowi celem omówienia z nim kwestji zwołania Reichstagu.

„Voss. Ztg.“ dowiaduje się, że w najbliższych dniach zostanie zwołany konwent seojorów, który zajmie się tą sprawą, jednakże według informacji „Vossische Ztg.“,

trudno jest spodziewać się zwołania Reichstagu przed 23 bm., bo na 15 bm. zwołany został kongres niemiecko-narodowej partji, na 16 bm. zaś kongres centrum, tradycja zaś parlamentu niemieckiego jest przeciwna zwoływaniu plenum Reichstagu podczas obrad kongresów partyjnych, któreby utrudniły danym partjom branie udziału w obradach parlamentu.

Francja chce przyspieszyć konferencją rozbrojeniową.

Paryż, 9. 11. (Pat.) „Petit Parisien“ donosi, że dokument, zaaprobowany w ubiegły czwartek 5 bm. przez najwyższe osobistości świata cywilnego i wojskowego pozwoli Pawłowi Boncour udowodnić w Genewie wobec komitetu Rady Ligi Narodów, że Francja pragnie przyspieszyć zwołanie przyszłej konferencji rozbrojeniowej i będzie mogła objąć kierownictwo prac organizacyjnych, związanych z tą konferencją.

Wspomniany dokument wylicza sprawy, które zdaniem Francji winny być zbadane, podkreśla złożoność problemu, wreszcie stwierdza, że problemat rozbrojenia obejmuje nietylko liczebny stan armji i zapasy broni.

lecz również i siły potencjalne wojny, na które składają się różnorodne elementy, jak np. sytuacja finansowa, demokratyczna, przemysłowa, geograficzna itd.

W celu ograniczenia zbrojeń należy nietylko skrócić okres służby wojskowej oraz ograniczyć wydatki na wojsko, lecz również ustalić określony stosunek między siłami potencjalnymi wojny w poszczególnych krajach. Żaden kraj nie powinien móc dysponować na lądzie ani na morzu siłą większą od tej, jaką mogłaby skierować przeciwko niemu Liga Narodów w razie, gdyby pogwałcił pokój.

NIE BĘDZIE ROZWIĄZANIA REICHSTAGU.

Hamburg, 9. 11. (Pat.-Wolff.) Prezydent Reichstagu Loebe oświadczył przedstawicielowi dziennika „Hamburger Fremdenblatt“, że pakt, zawarty w Locarno, będzie przyjęty bez konieczności rozwiązania Reichstagu.

NOWY GUBERNATOR OBSZARU KŁAJPEDZKIEGO

Kłajpeda, 9. 11. (Pat.) Donoszą tu, że dr. Zillus z mianowany został gubernatorem obszaru kłajpedzkiego.

Pos. Szmulkziso zerwania rokowań polsko-litewskich

Litwa niechce odstąpić od swego obecnego stanowiska.

Kowno, 9. 11. (Pat.) Przywódca partii chrześcijańsko-demokratycznej pos. Szmulkziso oświadczył w rozmowie z przedstawicielem „Ritas“, że trzeba było prowadzić rokowania z Polakami, skoro oni je Litwie zaproponowali, Polacy jednak chcieli nadać tym rokowaniom znaczenie polityczne i dlatego zostały one zerwane. Centralny Komitet partii chrześc.-dem. solidaryzuje się w zupełności z zapatrywaniami ministra przemysłu Reyn-

sa, że rokowania z Polakami zostały zerwane ostatecznie.

Kwestja, czy rokowania te mogłyby być podjęte na nowo, jest kwestją czysto teoretyczną. Teoretycznie rzecz biorąc, rokowania z Polską mogłyby być na nowo nawiązane tylko wówczas, gdyby Polska określiła na przód wobec Litwy, jakich propozycji będą dotyczyły te rokowania, Litwa bowiem ani na jotę nie odstąpi od swego obecnego stanowiska.

Rezolucje poznańskiej Rady Wojewódzkiej Polskiego Stronnictwa Chrześc. Demokracji.

1. Zjazd Rady Wojewódzkiej Polsk. Stron. Chrześcijańskiej Demokracji zebrany dnia 7 listopada w Poznaniu wzywa członków Rad Miejskich Województwa poznańskiego, stojących na stanowisku programu stronnictwa Ch. D. do prowadzenia samodzielnej polityki na podstawie tegoż programu i do czynienia wysiłków celem uzdrowienia gospodarki samorządowej.

2. Rada Wojewódzka wzywa Klub Parlamentarny do podjęcia żywszej czynności stronnictwa około zaże-

gnania obecnego kryzysu gospodarczego i zasilenia naszego życia gospodarczego w niezbędne środki obrotowe. Polityka rządu przedewszystkiem Kresy Zachodnie doprowadziła do zupełnego zubożenia, co najlepiej przejawia się w specjalnie wielkiej liczbie upadłości.

Żadamy obostrzenia kontroli nad szafowaniem funduszami publicznymi i zastosowaniem najostrożniejszych środków zaradczych przeciwko niezmiernie licznym nadużyciom.

Stronnictwo popularów chce wrócić do parlamentu

Rzym, 9. 11. (Pat.) Narady stronnictwa popularów wykazały dziś, że najwybitniejsi przywódcy parlamentarni stronnictwa są za powrotem do parlamentu i przer-

waniem bojkotu. Pozwala to przewidywać, że taka właśnie będzie ostateczna decyzja stronnictwa.

Projekty finansowe Painlewego.

Paryż, 9. 11. Frakcja socjal-radykałów izby deputowanych postanowiła przyjąć projekty finansowe Painlewego, jako podstawę dyskusji.

Paryż, 9. 11. (Pat.) Komisja finansowa izby deputowanych odrzuciła projekt podatku osobistego w sumie 20 franków od osoby, następnie zaś również odrzucony został wniosek socjalistyczny, żądający daniny majątko-

wej pod formą udziału skarbu we wszystkich źródłach bogactw.

W dalszym ciągu obrad komisja finansowa izby deputowanych 12 głosami przy wstrzymaniu się innych deputowanych od głosowania uchwaliła w zasadzie projekt daniny nadzwyczajnej, dotyczącej wszelkiego rodzaju majątków zarówno ruchomych jak nieruchomości.

Zamach na Mussoliniego dawno był projekto wany.

Kto zdradził spiskowców? — Czeski dziennikarz był zamieszany w przygotowanym zamachu.

Wiedeń, 9. 11. (Pat.) „Sonn und Montags-Ztg.“ donosi z Medjolanu, że według wiadomości „Unitas Catholica“ Zaniboni został zdradzony przez swego najlepszego powiernika, dziennikarza Quassi. „Popolo d'Italia“ pisze, że Zaniboni już w ciągu ubiegłego roku organizował spisek, mający na celu obalenie obecnego rządu, później jednak zrezygnował z urzeczywistnienia swego planu. Pisma twierdzą dalej, że Zaniboni otrzymał w ciągu ubiegłego roku 2 miliony lirów na cele wykonania zamachu. Ostatnie szczegóły planowanego zamachu zostały omówiono w Aleksandrii, gdzie był również obecny Quassi. Po naradach tych Quassi poczuł skruchę i doniósł o powyższych planach policji „Popolo d'Italia“ zaznacza pozatem, że zdaniem Quassiego Francja bezpośrednio nie miała żadnego związku z spiskiem przeciwko Mussolinemu.

Praga, 9. 11. (Pat.) „Neue Züricher Ztg.“ z dnia

6 bm. donosi, że czeski dziennikarz w Paryżu dr. Gustaw Winter był zamieszany w przygotowanym zamachu na Mussoliniego. Dr. Winter miał dostarczyć Zanibonemu samochodu dla ułatwienia mu ucieczki po zamachu. Wobec powyższego dr. Winter oświadcza obecnie w „Pravo Lidu“, że wprowadził Zaniboniego zna. ale nie widział go przeszło półtora roku i nie utrzymywał z nim od tego czasu żadnych stosunków.

Rzym, 9. 11. (Pat.) Wobec tego, że dzienniki zamieszczają jaknajfantastyczniejsze opowieści w związku z zamachem na Mussoliniego, podając nazwiska szeregu rzekomych współników, wydany został komunikat oficjalny, który oświadcza, że powzięto zarządzenia w celu przeszkodzenia prasie w umi szczeniu nowych publikacji o poszukiwaniach policji i śledztwie sądowym, aby nie utrudniać działania władzom. Pozwólone będzie jedynie ogłaszanie komunikatów oficjalnych.

Włoski następca tronu składać będzie ślubowanie.

Rzym, 9. 11. PAT. Senat włoski wznawia swe prace w sobotę. Sesja będzie trwała prawdopodobnie 10 dni. Pierwsze posiedzenie będzie miało charakter bardzo uroczysty, ponieważ składać będzie ślubowanie następca tronu książę Humbert. Pozatem rozważane będą wszystkie projekty ustaw, przedyskutowane przez izbę deputowanych. Prace se aty mają być uskutecznione do

dnia 1 grudnia tj. terminu, w którym ma nastąpić podpisanie układu locarneńskiego. Następną sesją senatu ma się odbyć w lutym przyszłego roku. Izba deputowanych odbędzie swą sesję w pierwszej dekadzie grudnia, lecz nie 1 grudnia, jak zawiadomiono, lecz 7-go lub 8-go. t. j. już po podpisaniu układu.

Walka między Czang-Tso-Linem a Feng-Ju-Siangiem.

Londyn, 9. 11. PAT. Z Tokio donoszą, że stosunki między Czang-Tso-Linem dyktatorem mukdeńskim a tak zw. generałem chrześcijańskim Feng-Ju-Siangiem przybrały charakter zaciętej walki. Rząd japoński postanowił zająć ściśle neutralne stanowisko wobec walki tych obozów.

Korespondent agencji Reutersa z Tokio donosi, że władze wojskowe japońskie nie sądzą, aby wojna domowa w Chinach ograniczyła się do walk pomiędzy wojskami Feng-Ju-Siang-a a Czang-Tso-Lina.

Antywłoskie demonstracje w Jugosławiji.

Białogród, 9. 11. (Pat.) Wczoraj odbyły się w Splicie (Spalatto) demonstracje antywłoskie. Wielotysięczne tłumy ludności przeciągały ulicami i demolowały sklepy włoskie. Silne oddziały wojskowe rozproszyły demonstrantów. Demonstranci przeważnie studenci spalili na placu Jelaszyca chorągiew włoską, druga zaś chorągiew

została zniszczona przed konsulatem włoskim. Tłum demonstrował także przeciwko ministrowi spr. zagr. Nincziczowi za to, że ten gratulował Mussolinemu z powodu jego ocalenia od zamachu oraz za to, że zażądał on, aby policja w Zagrzebiu stłumiła przemocą demonstracje przeciw Włochom.

Umowa sowiecko-turecka.

Paryż, 9. 11. (Pat.) Dzienniki podają za prasą kopenhaską, że Rosja i Turcja miały zawrzeć umowę, według której sowieci poprą Turcję w sprawie Mossulu

oraz ruch mahometański, Turcja zaś udzielać będzie so-wietom poparcia w ich polityce wschodniej.

Wyrok w procesie komunistycznym w Paryżu.

Paryż, 9. 11. (Pat.) W rozprawie sądowej przeciwto 5 komunistom oskarżonym o agitację w wojsku i nakłanianie żołnierzy do nieposłuszeństwa zapadł wyrok,

skazujący ich na karę więzienia od 4 do 8 miesięcy oraz 1000 franków kosztów sądowych.

Szczeście Trockiego.

(Korespondencja własna.)

Moskwa, listopad 1925 r.

Lew Dawidowicz Trockij, były przewodniczący Rewolucyjnej Rady Wojennej (Rewwojensowietu), a jednocześnie komisarz ludowy do spraw armii i marynarki, po przymusowym wygnaniu za „verba veritatis“, jakie wyrzekł pod adresem triumwiratu, rządzącego obecnie Związkiem Sowieckim, w osobach Zinowjewa, Stalina i Kamieniewa w przedmiocie do swego dzieła pt. „Uroki Oktabria“ (Nauki października), powrócił, jak wiadomo, już rok niemal temu do Moskwy. Nie znaczyło to jednak, aby odzyskał swe dawne znaczenie, O ile zorientować się można w zawiłych stosunkach, panujących w sferach rządzących w Moskwie, powrót jego był swi generis manewrem Stalina, pragnącego z jednej strony usunąć pogląd zagranicy o jakichś poważniejszych tarciach w łonie rządu Związku Republiki, z drugiej zaś — stworzenie pewnej przeciwwagi dla wstającego podówczas poważnie wpływu Zinowjewa na cały bieg polityki wewnętrznej i zagranicznej związku. Trockij powrócił do Moskwy, nie zajął jednak swego dawnego stanowiska, a zadowolnił się dużo mniejszą funkcją przewodniczącego komitetu koncesyjnego, gdzie przez cały rok niemal pracował wytrwale, unikając wszelkiego rozgłosu, a gromadząc wiadomości o stanie gospodarczym Rosji, co stworzyło zeń jedną z największych powag w tej dziedzinie.

W „Rewwojensowieckie“ i Komisarjacie Wojny rządził tymczasem Frunze. Ten wódz armii czerwonej w jej walkach z Kołczakiem i Wranglem, a ostatnio głównodowodzący wojskami Ukrainy i Krymu, stał się po zajęciu stanowiska kierowniczego w armii, uosobieniem kar-ności i dyscypliny komunistycznej.

Nagła jego śmierć, o której doniosły depesze, wytworzyła bardzo kłopotliwą dla rządu sowieckiego sytuację. Któż może stanąć na jego miejscu? Niewątpliwie armia czerwona, jak każda armia rewolucyjna, wydała na świat dużo samorodnych zdolności albo nawet talentów. Tuchaczewskij, Woroszyłow, Kukurin, S. S. Kamieniew — to wszystko ludzie czołowi, którzy mogliby pretendować do zajęcia opróżnionego przez Frunzego stanowiska. Czemu jednak są oni wszyscy w porównaniu z tym, który, odsunięty od swej dawnej roboty, pozostaje jednak we wszystkich ich najzdolniejszym? Czemu są ich wszystkich kandydatury w porównaniu z kandydaturą Lwa Dawidowicza Trockiego?...

Śmierć Frunzego — to sui generis „szczęście“ dla Trockiego. Mimo swego powrotu do Moskwy, marzyć wcale by nie mógł o „wysadzeniu“ Frunzego za życia z zajmowanego przezeń stanowiska. „Triumwirat“ wzięłoby to znowu za „dyktatorskie zamysły“, i próby skończyłyby się fiaskiem. Dziś, gdy wskutek śmierci Frunzego otwiera się samo pole do walki o komisarjat wojskowy, Trocki, stając w szeregach kandydatów, posiada największe z nich wszystkich szanse.

Być może, iż nie uda mu się osiągnąć tego stanowiska już obecnie. Ale należy pamiętać, iż ktokolwiek zajmie obecnie owo najwyższe stanowisko w armii czerwonej, to bez względu na to, kim będzie, stanie się dla ambitych planów Trockiego o wiele mniejszą barierą do powrotu do władzy, niż był nią twardy i nieustępliwy Frunze.

Przegląd polityczny.

PRZYJECIE SOWIECKIE W RZYMIE.

Z okazji rocznicy przewrotu bolszewickiego, świętowanej uroczystie przez władze sowieckie, poseł sowiecki Kergencew wydał wielkie przyjęcie, w którym wzięli udział ministrowie gospodarki narodowej Belluzzo i komunikacji Ciano, podsekretarz prezydium rady Suardo oraz członkowie korpusu dyplomatycznego, przedstawiciele władz itd.

ZAOSTRZENIE PRZYMUSU WYBORCZEGO W CZECHOSŁOWACJI.

Wobec tego, że w ostatnich czasach wzmaga się w niektórych kołach czechosłowackiego społeczeństwa tendencja wytworzenia biernego nastroju względem zbliżających się wyborów, zostanie w urzędowych ogłoszeniach zwrócona uwaga wyborców na ich obowiązek ścisłego spełnienia obowiązku wyborczego. Kary za niespełnienie tego obowiązku zostaną zaostrożone i przeprowadzone z bezwzględny rygiorem.

UREGULOWANIE PRZEDWOJENNYCH DŁUGÓW AUSTRO-WĘGIERSKICH NAPOTYKA NA TRUDNOŚCI.

Obrady konferencji w sprawie przedwojennych długów austro-węgierskich toczone były w dniu 5 bm. do późnego wieczora. Wyłoniło się szereg trudności z powodu różnicy zdań między poszczególnymi delegatami. Na wniosek przedstawicieli komisji reparacyjnej wszyscy uczestnicy konferencji zobowiązali się do zachowania tajemnicy o szczegółach obrad.

WYKRYCIE ORGANIZACJI SZPIEGOWSKIEJ W ROSJI.

Główny zarząd polityczny opublikował wiadomość o wykryciu rzekomo bardzo szeroko rozgałęzionej organizacji szpiegowskiej, stojącej w służbie jednego z państw ościennych i jednego współpracującego z niem w tym kierunku mocarstwa. Wywiadowcza służba, prowadzona przez generalny sztab nie wymienionego dokładnie państwa, przy pomocy poszczególnych delegatów kierownika wywiadu niewymienionego mocarstwa, obejmowała wyśledzenie możliwości przerwania ruchu kolejowego, zrywania mostów, wysadzania w powietrze fabryk i składów amunicji itp.. Według wszelkiego prawdopodobieństwa pod osłonnym państwem należy rozumieć Estonję, pod współpracującym z niem mocarstwem Anglię.

Sprawy społeczno-gospodarcze.

Wojna czy pokój?

OTO PYTANIE, JAKIE DREŹCZY OD PEWNEGO CZASU POMORSKI PRZEMYSŁ DRZEWNY.

Wojna celna z Niemcami trwa już blisko pół roku. Rozpoczęto ją w dniu 15 maja 1925 r., przez ten czas niektóre galezie wytwórczości względnie szerokie warstwy konsumentów mocno ucierpiały, dotyczy to zarówno Niemiec jakoteż Polski.

Z przemysłu górnośląskiego mocno nadwyrężone zostało górnictwo, które w ostatnich czasach zdobyło już, chociaż w niedostatecznej ilości, nowe rynki zbytu.

Na Pomorzu najbardziej ucierpiał przemysł drzewny, który pracował niemal wyłącznie dla Niemiec, a więc wobec czego był zupełnie skazany na papierowe posunięcia celne rządu niemieckiego. Ten dział wytwórczości na Pomorzu znajduje się obecnie w opłakanym stanie. Dość powiedzieć, że niema tam nawet poważniejszych usiłowań zmierzających do opanowania innych rynków zbytu.

Wymagaloby to poważnej reorganizacji i dostosowania tego działu wytwórczości do innych zamorskich rynków, co wymaga znacznych kapitałów, o których w obecnych czasach nawet marzyć nie można.

Po 6 miesiącach podjazdowej gospodarczej walki, polegającej głównie na wzajemnym odgradzaniu się chińskim murem ceł. Obydwa kraje przekonały się, że tak dalej być nie może, że obydwaj sąsiedzi skazani są z natury zajmowanego położenia na wzajemną wymianę. Według wszelkiego prawdopodobieństwa zawieszenie broni czy w formie prowizorium czy też jakiegokolwiek innej ugody nastąpi w najbliższej przyszłości.

Zarówno w prasie polskiej, jakoteż niemieckiej coraz częściej słyszy się głos przestrogi, nawołujący do zawrócenia z błędnej i niebezpiecznej drogi.

Wcześniej czy później traktat handlowy z Niemcami musi być zawarty, oczywiście im prędzej to nastąpi, tem mniejsze będą wzajemne straty. Sprawę tę jednakże nie należy błędnie rozumieć, jakkolwiek żywotne interesy polskiej wytwórczości wymagają jaknajrychlejszego kontaktu z tym najbliższym sąsiadem z zachodu, to jednak nie jesteśmy bynajmniej w takiej sytuacji, abyśmy byli zmuszeni przyjmować upokarzające nas warunki ze strony Niemiec.

Wiemy, że to wojownicze państwo powiązało sprawę traktatu z kwestją polityczną i ani rusz od niej ustąpić nie chce.

Do układu może jednak dojść, o ile obydwie strony wrócą na drogę wzajemnych ustępstw i kompromisów.

Niestety, w Niemczech tkwią jeszcze głęboko instynkta wojownicze, które spowodowały tam nową wojnę celną, a mianowicie z Hiszpanją. Czyżby Niemcy chcieli wypowiedzieć wojnę całemu światu?

Polityka gospodarcza Niemiec nie toczy się po drodze rozważliwej umiarkowania, wyrządziła ona, już znaczne szkody własnemu przemysłowi, a zwłaszcza szerokim sferom konsumentów, które pozbawione zostały możliwości korzystania z tanich środków żywnościowych z Polski. To jest też powodem, że nasz zatarg z tym krajem, trwający prawie pół roku, dotychczas definitywnie nie został załatwiony, mimo że z naszej strony robi się wszystko, aby położyć kres tej zabawie.

W końcu ubiegłego tygodnia Rada Ministrów w Warszawie obradowała nad propozycjami niemieckimi w sprawie rokowań wojny celnej. Propozycja ta dotychczas nie została ogłoszona. W tej sprawie zabiera głos jedno z krakowskich pism „Czas”, które we wstępnym swym artykule pisze:

„Według pogłosek Niemcy proponują zawieszenie wszelkich obustronnych ograniczeń w obrocie między obu krajami, które i nasz rząd i rząd niemiecki przed pół rokiem wprowadziły. Gotowe są wskutek tego pozwolić na natychmiastowe dopuszczenie importu naszego zboża, drzewa, bydła, mięsa, ziemniaków — a i co do węgla gotowe są podobno pozwolić pewnego kontyngentu o wysokości, jaka będzie obojętnie ustalona. Natomiast Polska musiałaby znieść ograniczenia co do przywozu towarów i półfabrykatów niemieckich.

Pozatem rząd niemiecki miał oświadczyć iż porzuca dawniejszą swą propozycję zawarcia z Polską prowizorycznej umowy handlowej, a gotów byłby przystąpić do zawarcia stałego traktatu handlowego. Rokowania nad nim nie miałyby wniczem przeszkadzać natychmiastowemu zniesieniu dotychczasowych ograniczeń“.

Zakończenie wojny celnej leży specjalnie w interesie pomorskiego przemysłu drzewnego, któremu grozi ostateczna ruina, o ile dotychczasowy stan dłużej trwać będzie (patrz wywiad z posłem Bobowskim, smutne położenie przemysłu drzewnego na Pomorzu).

Jerzy Kruszewski.

— ZATARG PREMERA Z BANKIEM POLSKIM. Dyrektor Banku Polskiego p. Karpiński domaga się wprowadzenia osobnej waluty banknotowej i osobnej bilonowej, ze względu na to, że Bank przy dyskontowaniu wsih wypłaca sumę wekslową w banknotach, musi zaś przyjmować bilon, przy wykupieniu weksli przez klientów. P. Karpiński zagroził swem ustąpieniem na wypadek gdyby Min. Grabski do poniedziałku nie zgodził się na zaprowadzenie dwuwalutowości.

Czy wojna celna polsko-niemiecka ma się ku schyłkowi?

Ze sfer gospodarczych dowiadujemy się, że bez przyznania choćby warunkowego prawa osiedlenia się w Polsce przemysłowcom i kupcom niemieckim, w pewnym możliwym zakresie — trudno mówić o szybkim zawarciu konwencji handl. z Niemcami, tak potrzebnej ze względów ogólnopolskich. Tak samo sfery gospodarcze nie wyobrażają sobie, by można było import win musujących z Niemiec do Polski obłożyć cłem wyższym, niż

import szampana z Francji. Jednocześnie należałoby rozwiązać w szybkim tempie kwestję importu maszyny i obrabiarek, niewyrabianych w Polsce i ostatecznie zde finjować możliwe ułgi. W interesie obydwu państw leży szybkie dojście do porozumienia drogą wzajemnych ustępstw, jednak z wyłączeniem z rokowań pierwiastki politycznego. (Sz.)

Rokowania handlowe z Niemcami w świetle prawdy.

Berlin, 9. 11. (PAT.) Z powodu niecisłych wiadomości, jakie ukazały się w prasie polskiej i niemieckiej, w przedmówie rokowań polsko - niemieckich, źródła dobrze poinformowane donoszą co następuje: W ubiegły piątek przewodniczący delegacji polskiej dr. Prądzyński miał się spotkać z przewodniczącym delegacji niemieckiej dr. Lewaldem w celu doręczenia mu tekstu nowej polskiej taryfy celnej. Ponieważ w czwartek nadeszła wiadomość z Warszawy o ewentualnej

możliwości zmian w tych nowych taryfach, przeto wymienione wyżej spotkanie odłożone zostało do wtorku. Pozbawiona jest wszelkich podstaw wiadomość, jaka się ukazała przed kilku dniami, jakoby delegat niemiecki wystąpił z wnioskiem, dotyczącym wzajemnego zniesienia rozporządzeń, na podstawie których toczy się między obu krajami obecnie wojna celna.

Co uchwalono na zjeździe związku Osadników Rolnych?

W ubiegłą niedzielę, 8 bm. zwołał Zarząd oraz Rada Naczelna Związku Osadników Rolnych Zjazd członków i delegatów z Wielkopolski i Pomorza do Poznania.

Głównym tematem była kwestja przewłaszczenia osad anulacyjnych, obniżenia zwaloryzowanej renty, sprawa szacunków.

Na wniosek poszczególnych komisji, zgromadzeni osadnicy w liczbie około 1½ tysiąca powzięli następującej treści uchwały:

REZOLUCJA ZJAZDU.

I.

Ponieważ ustawa waloryzacyjna z dnia 14 maja 1924 r., jak również rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia br. nie rozwiązuje kwestje spłaty kapitału zeszłego rocznego, i ponieważ waloryzacja w cytowanej ustawie jest za wysoka, przeto Walny Zjazd stwierdza, że najwyższą racjonalną normą przerachowania kapitału rentowego może być 15 proc. tegoż, a dalej, że należy czem prędzej ustalić formę spłaty kapitału rentowego i umożliwić spłacenie tegoż w ciągu lat 10-ciu.

II.

Zjazd stwierdza, że nieuregulowanie stosunków prawnych osad anulacyjnych przyczynia się do obniżenia wartości gospodarczych tychże, utrudnia uregulowanie stosunków rodzinnych jak i ciężarów prawnopublicznych, a dalej że z braku przewłaszczeń podrywa się zdolność kredytowa, oraz zasadę uczciwego obrotu handlowego.

Stan taki jest wysoce szkodliwy i dlatego Zjazd domaga się stanowczo uregulowania tytułu własności.

Beznadziejne położenie pracowników umysłowych.

(Wywiad u sekretarza generalnego Polskiej Konfederacji Pracowników Umysłowych i członka Rady Międzynarodowej Pracowników Umysłowych, profesora Henryka Rygiera).

— W jakim stopniu obecny kryzys gospodarczy odbił się na sytuacji pracowników umysłowych? — zapytaaliśmy prof. Rygiera.

— Kryzys gospodarczy w jaskrawej formie występujący od lipca br. postawił pracowników umysłowych w sytuacji fatalnej, jeśli się przytem zważy, że pracownicy umysłowi od r. 1914 byli już w warunkach nie do pozazdroszczenia i musieli bardziej niż inne warstwy społeczne obniżyć poziom życia w stosunku do czasów przedwojennych. Redukcję w służbie państwowej i niemożność znalezienia pracy w upadających coraz bardziej instytucjach prywatnych — to młara, która dopełnia tragizm położenia.

— Czy pan profesor jest zdania, że pracownicy umysłowi sami są temu winni?

— Po części tak. Jako indywidualiści, pracownicy umysłowi nie garnęli się do organiz. zwłaszcza mocnych, a więc wymagających karności i pozwolili się ubiec pod tym względem pracownikom fizycznym i pracodawcom. Zapomnieli, że czasy zmieniły się zasadniczo i że indywidualna walka o byt ustąpiła miejsca walce grup zbiorowych. Kto takiej grupy nie utworzył, musiał ulec.

— Przecież właśnie z pośród inteligentów wszelkie organizacje społeczne i polityczne rekrutują swych organizatorów i kierowników...?

— I to jest właśnie dzwonek, że pracownicy umysłowi w dużym stopniu ideowo i bezinteresownie organizują i kierują ruchem pracowników fizycznych, a własny ruch organizacyjny jest im obcy. Charakterystyczna jest ta obojętność lub nawet niezyczliwość, z jaką spotyka się nasz ruch konfederacyjny wśród inteligentów, przywódców ruchu robotniczego. Ten sam stosunek obojętny dla naszych spraw widzimy wśród posłów i senatorów. Zachód inaczej traktuje swych pracowników umysłowych. We Francji istnieją dwa koła parlamentarne dla ich obrony, złożonych ze 190 deputowanych i 93 senatorów wszelkich ugrupowań politycznych od rojalistów do skrajnej lewicy. U nas, na gruncie Sejmu, próba analogiczna spotkała się z zupełną obojętnością.

— A w czym panowie widzą ratunek dla siebie?

— Ratunek na dalszą metę widzę w mocnej i jednolitej centralnej organizacji. Do tego jednak potrzeba kilku rzeczy; zrozumienia doniosłości tej idei, pozbycia się lokalnego patriotyzmu poszczególnych związków, licznego szeregu ludzi i pieniędzy. Centralna np. organizacja pracodawców t. zw. Lewiatan rozporządza szeregiem wybitnych uczonych i urzędników, organizacje robotnicze również mają na swoje usługi szeregi ludzi. My tylko korzystamy z pomocy i wieczornej bezpłatnej pracy ludzi dobrze wyznaczonych całonocną pracą. Pracow-

ników umysłowych jest w Polsce około pół miliona. Nie mówię o całości, ale niech połowa, niech 30 proc. opodatkuje się na nasz cel rocznie składką, równającą się wartości jednej paczki dobrych papierosów, to jest złotówka, osiągniemy wówczas sumę 150—250 tysięcy złotych. Mojem zdaniem, bez takiego opodatkowania się cała nasza robota — to marnowanie wysiłków kilku, czy kilkunastu ludzi najlepszej woli. Żadnego ważniejszego wpływu nie wywrzemy, jeśli nie zdobędziemy się na niezbędne fundusze. Kto też gotówki rocznie pożaluje, niech się nie skarży, że jest na ostatnim planie.

— A inne środki zaradcze?

— Sytuacja pracowników umysłowych związana jest z sanacją skarbu i powrotem do normalnych stosunków gospodarczych. Jesteśmy w tych sprawach tak zainteresowani, że nie wolno pozostać nam biernymi tylko widzami. Tymczasem Sejm i rząd sądzą, że obchodzi to przedewszystkiem przemysłowców, kupców, bankierów, rolników, pracowników fizycznych, a pracownicy umysłowi — to już ten szary koniec.

— Jak przedstawia się sprawa funduszu dla bezrobotnych pracowników umysłowych?

— Wysokość tego funduszu jest tak minimalna, iż niewiele może z niego, a nawet chce korzystać. Ta sprawa musi być rozstrzygnięta na gruncie ustawodawstwa socjalnego...

— Jak się przedstawia stan organizacyjny polskiej Konfederacji Pracowników Umysłowych?

— Konfederacja jest centralnym związkiem kilkudziesięciu stowarzyszeń inteligentkich z całej Polski. Założona dopiero została na jesieni 1924 roku. Przeprowadziła szereg prac organizacyjnych, wzięła udział w pracach Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, Państwowej Rady Gospodarczej, odbyła szereg konferencji z przedstawicielami Rządu i Sejmu, reprezentowała Polskę na IV Międzynarodowym Kongresie Pracowników Umysłowych, a obecnie prowadzi prace przygotowawcze do zwołania pierwszego ogólnopolskiego Kongresu Pracowników Umysłowych.

W Radzie Międzynarodowej mamy dwóch członków, a ostatecznie otrzymaliśmy propozycję zorganizowania w Warszawie V Międzynarodowego Kongresu Pracowników Umysłowych w kwietniu 1926 r.

Sprawy kupieckie.

— ZŁOŚLIWE UPADŁOŚCI. „Kurj. Por.“ donosi z Łodzi: Wyjechała do Krakowa, Lwowa, podobno i do Torunia, Przemysła i Rzeszowa specjalna delegacja kupców łódzkich celem podjęcia energicznej akcji u prokuratora sądu apelacyjnego w Krakowie i sądu okręgowego w Rzeszowie w kierunku opanowania masowych złośliwych upadłości w Małopolsce, nieusprawiedliwionych i słotną sytuacją. Upadłości te naraziły kupców łódzkich na straty, dochodzące do miliona złotych. Sfery kupieckie w Łodzi akcji tej przypisują dość duże znaczenie.

